

Ze sborových akcí

Ne	24. 6.	10:30	prezentace místních varhan: Na půl cesty mezi Velehradem a Jerevanem
Út	26. 6.	14:30	setkání starších věkem
St	27. 6.	15:30	poslední předprázdninové setkání předškolních a školních dětí - návštěva výstavy Bibli
Čt	28. 6.	19:30	poslední předprázdninové setkání nejen střední generace, takzvaná doderná
Ne	1. 7.	9:30	ekumenické bohoslužby, skupina „Arbeitskreis Studium in Israel“
Ne	8. 7.	9:30	bohoslužby, Ester Čášková
Ne	15. 7.	9:30	bohoslužby, Ester Čášková, VP
Ne	22. 7.	9:30	bohoslužby, Ester Čášková
Ne	29. 7.	9:30	bohoslužby, Pavel Ruml

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Noc kostelů – zpěváci

Obsah

Boží možnosti nejsou omezeny naší lidskou nedostatečností	2
Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru	4
Noc kostelů 2012	5
Synod 2012	10

Boží možnosti nejsou omezeny naší lidskou nedostatečností

Kázání Tabity Landové na Vinohradech 19. 2. 2012

čtení: Sk 10,19–36

text: Mt 8,5–13

Je až překvapivé, jak známou se stala věta onoho vojáka: „*Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, ale řekni jen slovo a můj sluha bude uzdraven.*“ Ve staré církvi se totiž s malou obměnou stala součástí slavení Večeře Páně. Nevím, jak je tomu právě ve vinohradském sboru, ale v některých našich sborech se těmito slovy při Večeři Páně také společně vyznává: „*Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena.*“ Co je na té větě vlastně tak přitažlivého? Proč se s ní křesťané všech dob tak hluboce ztotožňují?

Některé výroky se stávají slavnými díky svým autorům, díky osobnostem, které je vyslovily v určité významné dějinné situaci. Třeba takové „veni, vidi, vici“ – přišel jsem, viděl, zvítězil jsem. Kdyby to neřekl slavný César, sotva by si ta tři slova někdo připomínal. Ale náš případ je jiný. Tu naši větu neříká nikdo významný, ale jakýsi setník. Nižší vojenský důstojník. Více se o něm nedozvídáme. Neznáme ani jeho jméno a můžeme se spolu s novozákonními badateli jen dohadovat, že je to pohan syrského původu. Jako voják to asi není žádný velký hloubal, myslitel či rozervaná duše. Žije ve svém vojenském světě, který tvoří přísná hierarchie, kde platí rozkazy a vyžaduje se bezmezná poslušnost. Od vojáka nikdo neočekává, že dříve než pozvedne zbraň,

bude řešit existenciální otázky o hodnotě lidského života a smyslu bytí. Musí to být spíše pragmatik, připravený vypnout city, nepropadat sentimentalitě a v případě nutnosti schopný zabít.

A přesto právě tento člověk, u něhož nenacházíme nic, co by z něj činilo potenciálního posluchače Ježíšovy zvěsti, vysloví větu, která se zapíše tak hluboko do paměti církve. S hlubokou pokorou vyznává voják svou nedostatečnost před Kristem a takřka jedním dechem vyjadřuje nezlomnou důvěru, že i v té jeho nedostatečnosti se nad ním Kristus může slitovat. „*Pane, nejsem hoden... , ale řekni jen slovo...*“ Tímto vyznáním se onen bezejmenný zařazuje po bok Jana Křtitele či apoštola Pavla. Oba tito velcí mužové víry totiž podobným způsobem vyznávali svou nepatrnost ve vztahu ke Kristu: „Nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv,“ pravil Jan Křtitel (Mt 3,11). „*Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, proto že jsem pronásledoval církev,*“ čteme u Pavla (1K 15,9). Zároveň však oba dva Kristu bezmezně důvěřovali.

Setníkově jednání je překvapivé už od samého začátku. Z ničeho nic přistoupí k Ježíšovi a řekne mu: „*Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a strašně trpí.*“ To je výrazné vybočení z hierarchicky uspořádaného světa, v němž se jako voják běžně pohyboval. Otroci měli v tomto světě

stvo i pro ty, kdo nemohou přijít k volbě na sborové shromáždění, především z důvodu stáří či nemoci. Prošel také návrh, který předpokládá, že po 20 letech nepřetržité služby ve sboru by farář mohl být volen jen na období 3 let, po jehož skončení by se musela vždy provést opakovaná volba. Zrušen byl celocírkevní poradní odbor křesťanské služby, který na úrovni celé církve přestal plnit svou úlohu. Novým studentským farářem pro bohosloveckou fakultu byl zvolen bratr Jan Štefan, který tak spojí svou roli profesora fakulty s rolí faráře. Společně s ním byl pověřen touto službou i bratr farář Ivo Mareš, bývalý člen našeho sboru. Hlasováním naopak neprošel ani jeden ze dvou návrhů na proporční rozdělení odvodů do Personálního fondu, které by trochu ulevilo právě menším a chudším sborům. Jednalo se například také o tom, zda má synodní rada vstoupit v jednání s námětem Divadla Kalich ohledně uvádění děl Daniela Landy s jejich rasistickým a militantním podtextem. V neveřejném jednání se probírala situace na Konzervatoři evangelické akademie v Olomouci. O usneseních synodu budou informovány všechny sbory.

Jde především o pravdu?

Tato otázka tak trochu souvisí s nejen se synodem, ale i s mnoha jinými jednáními, kterých se účastníme. A tak se na závěr hodí myšlenka z kázání Thomase Wipfa, faráře a prezidenta evangelických církví v Evropě. Kázání zaznělo při závěrečných synodních bohoslužbách a bylo na text

Jan 10, 1–5. Do češtiny ho přeložil Ctirad Novák.

”Při dobrém náboženství jde méně o pravdu nauky než o pravdivý život. Ježíš neříká: Já mám pravdu, nýbrž Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř zná své ovce a ony znají jeho.

Míváme někdy dojem, jako by ve víře šlo především o to vědět, co je a co není správné. Tu nás Ježíš učí: Ve víře nejde na prvním místě o pravdu, ale o důvěru a spolehnutí. Ježíš zve k životu naplněnému důvěrou. Nežili jsme z pravdivosti, ale z naděje, z důvěry, z lásky.

Ve víře jde o vztah, do něhož Ježíš zve: o vztah mezi Bohem a člověkem, o vztah mezi člověkem a člověkem. Švýcarský bohoslovec Emil Brunner dal jednomu ze svých spisů titul Wahrheit als Begegnung, Pravda jakožto setkání. V té knize přesvědčivě vyložil, že kdykoliv Bible hovoří o pravdě, vlastně vždycky hovoří o vztahu. Stejně to říká i sám Ježíš: Já jsem cesta, pravda i život (Jan 14, 6) A také náš text je o tomto pohybu na cestě. Ovečky slyší na pastýřův hlas, volá je jménem a kráčí před nimi.

Pravda, toť cesta vnořená do života. Neexistuje pravda obecná, sama o sobě. Pravda je něco, co se děje. Pravda se odehrává, je setkáním. A kde že pravda je nejhlubší a největší: V lásce. Když má apoštol Pavel popsat pravdu, popisuje lásku. Láska je hlas pravdy. Je hlasem Boha.

Dobré náboženství vnáší do světa více lásky, říká nám Ježíš. Milovat je silnější než mít pravdu.”

Jana Šarounová

Synod 2012

Hlasování, převzato z www.e-cirkev.cz

Letošní 2. zasedání 33. synodu se konalo opět ve starobylých prostorách emauzského klášteřa. Úvodní bohoslužby se uskutečnily v našem sboru, závěrečné pak ve sboru na Smíchově.

Účast na bohoslužbách nebyla nijak velká a také při jednáních sedělo jen několik posluchačů, kteří nepatřili mezi synodály či přizvané poradce synodu. Nepříliš velký zájem pražské církevní veřejnosti o jednání synodu je možná také jedním z důvodů, proč se jedno z příštích zasedání má uskutečnit mimo Prahu. Letos se hlasovalo o tom, zda se má příští zasedání konat na Vsetíně – návrh nakonec neprošel, asi také proto, že tato varianta by církev přišla cca o 180 000 Kč více.

A jaký byl ten letošní synod? S několika účastníky jsme se nezávisle na sobě shodli v tom, že letošní jednání mělo velmi dobrou atmosféru. Ne že by nedošlo k nějakým slovním přestřelkám, když však před večerní modlitbou zazní před celým shromážděním osobní omluva řečníka za slova, která nebyla úplně laskavá, člověk si velmi silně uvědomí, že synod není jen schůze. Takové chvíle – a tato

nebyla jediná – považují za možná důležitější než pečlivě vycizelovaná usnesení, protože něco vypovídají o hlavním smyslu existence církve. Na druhé straně zůstává smutek z toho, že v některých situacích je těžké dobrat se nejen pravdy, ale i toho, jak by měl vlastně vypadat ten správný křesťanský postoj.

Jednání

Samotné jednání je někdy trochu únavným maratónem. Synodálové dostávají v časovém předstihu k dispozici jednotlivé materiály, které je třeba řádně nastudovat, aby získali náhled na to, o čem mají hlasovat. Nicméně jak už to bývá, na něco se člověk dobře připraví, jednání se pak posune trochu jiným směrem a malá faktická informace, o které nevěděli, změní poněkud směr jeho přemýšlení. Některé návrhy pečlivě připravované na staršovstvech a konventech synod jedním šmahem shodí ze stolu, nad jinými, původně vypadajícími jednoduše, se dlouze diskutuje.

O čem se letos na synodu jednalo? Tématem byly malé sbory, připravený materiál půjde do všech sborů, které o něm mají mluvit. Obdobně je k široké diskusi určen materiál Rozhovor církve nad majetkovým vyrovnáním a otázky samofinancování. Potřeba přechodu k samofinancování byla ostatně na synodu zmiňována víckrát a sbory se mají nad tímto tématem zamyslet přímo „osobně“ – tedy jak jsou či nejsou jednotlivé sbory a seniорáty na něj připraveny.

Schválena byla možnost volby na dálku – příležitost volit faráře či staršov-

postavení pouhých věcí. Mnohý nadřazený by postiženého služebníka vzhledem k jeho zdravotnímu stavu pravděpodobně již dávno odepsal jako nepoužitelného. Tento setník jej však nebere jen jako výrobní prostředek. On vnímá jeho utrpení a sám se jím trápí. Ba co víc. On za něj prosí. „*Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a strašně trpí.*“ Doslova vzato, on vlastně o nic konkrétního nežádá, jen líčí služebníkovu utrpení. Ovšem již toto samotné: všimnout si nouze druhého, upozornit na ni, stát se volajícími ústy bezmocného, již to má svůj velký význam. Něco takového je podstatou přímluvné modlitby. Když se setkáváme s nouzí druhých, našich blízkých i vzdálených, se kterou sami nemůžeme nic udělat a která nám o to více leží na srdci, předkládáme tuto nouzi Bohu ve svých modlitbách. Stávejme se tak ústy bezmocných a tiše trpících.

Ježíšova odpověď setníkovi představuje tvrdý exegetický oříšek. Ekumenický překlad ji chápe jako ujištění: „*Já přijdu a uzdravím ho.*“ Ale v řeckém originále ji lze číst také jako otázku: „*Já mám přijít a uzdravit ho?*“ Jako by v těch slovech zaznívala výčitka: „*Já, který jsem přišel pro Izrael, mám jít k tobě, pohanovi?*“ Jako by Ježíš naznačoval, že má jiné poslání. Je tu předně pro ty, s nimiž je Bůh již ve vztahu, byť všelijak narušeném. Je tu předně pro Izrael. Zcela jasně to řekl kananejské ženě, která jej prosila o pomoc pro svou dceru. Dokonce to tehdy vyjádřil dost tvrdě, že se nesluší vzít chléb dětem a hodit jej psům. Dost možná tedy, že i zde se Ježíš zdráhá začínat si něco s tím pohanem.

Ať už jsou Ježíšova slova míněna jakkoli, setník na ně reaguje se značnou dávkou pokory. „*Pane, nejsem hoden, abys*

vstoupil pod mou střechu.“ Možná si uvědomuje rozdíl mezi Židem a pohanem. Vždyť podle tehdejších zákonů kultické čistoty se Žid vstupem do pohané domácnosti znečistil. A to se po Ježíšovi vůbec neodvažuje žádat. Ale možná, že si svou nehodnost uvědomuje ještě v jiném, v hlubším smyslu. Nejde tu jen o to, že mezi Židem a pohanem je tato rituální překážka. Setník na začátku oslovil Ježíše „*Pane*“. I když Ježíš nemá vyšší vojenskou hodnost, přesto mu voják projevuje mimořádnou úctu a uznává jej za svého velitele. Jako by tím prozrazoval, že nad veškerou tou vojenskou hierarchií, v níž se každý den pohybuje, tuší vyšší instanci. Instanci, která podléhá všem mocenským řádům, řádům přírody i lidské společnosti. A před ní se sklání. Proto se necítí být hoden, aby Ježíš vstoupil do jeho domu, aby pobýval v jeho společnosti.

Vždyť v tom jeho domě, v jeho srdci, v jeho mysli – podobně jako v našich domech, v našich srdcích, v našich myslích – to není dokonale připravené pro tak vzácnou návštěvu. Pro navštívení Boha samého. Naše nitro mnohdy ovládá neuspořádanost, chaos, rozpolcenost. Navenek se možná všechno jeví v naprostém pořádku. Ale v hloubi duše v sobě často nese leccos neuzavřeného, nevyřešeného: vědomí viny, kterou jsme nikdy nahlas nepřiznali, pocit ublížení a neschopnost odpustit křivdu, nejistotu a pochybnosti v základních otázkách víry. V těchto situacích si pak jako křesťané rádi vypůjčujeme ta setníkova slova. Vždyť tak výstižně vyjadřují, jak na tom před Bohem vlastně jsme. „*Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu.*“ Nezasloužíme si Boží návštěvu. Nejsme na ně připraveni. A přece ten setník, který si uvědomuje svou nehodnost a nepřiprave-

nost, nepropadá rezignovanosti. Neřekne si: Když nejsem hoden, tak to za Ježíšem raději vůbec nepůjdu. To radši ani nepůjdu k Večeři Páně, protože si to nezasloužím, nejsem na to připraven. On si současně uvědomuje velikost Boží moci. A proto říká: „*Řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.*“ Navzdory své neohodnosti věří, že Bůh může pomoci. Boží možnosti nejsou omezeny naší lidskou nedostatečností. Naše nepřipravenost nemůže zastavit Boží jednání. Bůh má moc konat divy svým slovem i na tom, kdo k tomu nemá potřebné duchovní předpoklady. Stačí, aby řekl slovo, a věci se dají do pohybu. Nové věci vznikají, lidská srdce se proměňují. Ježíš sám přitom nemusí být osobně přítomen. Může být fyzicky docela daleko, na nebesích. Ale jeho slovo je s to překonat i tu největší vzdálenost, i tu největší nedostatečnost. Svým slovem se k nám dokáže přiblížit, ať zakoušíme jakékoli životní peripetie. Svým slovem dokáže proniknout i tam, kam se stydíme jej přijmout.

Ježíš se „podivil“. Jen dvakrát čteme v Novém zákoně tato slova. Poprvé se Ježíš podivil nevěře obyvatel Nazareta (a současně svých sousedů), kteří nepřijali jeho kázání. Teď se naopak podivil víře setníkově. „*Tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.*“ Tam kde bychom

víru očekávali, tam schází, ale objevuje se nečekaně u člověka, který se dosud pohyboval zcela mimo prostředí Božího lidu, mimo společenství církve. A i když je to svérázná víra racionálního a pragmatického vojáka, je to pravá víra. Je to víra, která upíná svou naději ke Kristu, k jeho pomoci, a která si současně v pokoře uvědomuje, že na jeho pomoc nemá právo, že si Kristovu pozornost a lásku ničím nezaslouhuje. Je to vskutku víra v Boží milost a slitování, víra, která ospravedlňuje.

K takové víře není člověk předurčen svým původem ani povoláním. Přimlouvající se pohanský voják je toho dokladem. Vztah k Bohu je nabídka, která je v Ježíši Kristu otevřená na všechny světové strany. Nikdo nemá účast na Božím království propachtovanou, nikdo ji automaticky nezdědil díky své dlouholeté příslušnosti k církvi. A naopak, nikdo není z Božího království předem vyloučen. Ježíš říká, že s Abrahamem, Izákem a Jákobem budou v království nebeském stolat mnozí od východu i západu. Tedy nejen synové Izraele, ale také synové a dcery jiných národů. O tom, kdo mezi nimi bude, rozhoduje Bůh sám. A to nám dává naději. Naději, že i nás, všelijak neohodné a nedostatečné, usadí Bůh mezi těmito stolovníky. Vždyť on je neskonale milostivý. Amen.

Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Bože, Otče náš, celým srdcem Tě chceme oslavovat, neboť svým Duchem neustále obnovuješ svět, aby dosáhl spásy.

Prosíme Tě, dej svého Ducha také církvi, aby z něho žila, a také našemu

sboru – částce své církve.

Prosíme Tě, rozptyluj svým Duchem temnotu v dnešním světě a také temnoty v našich srdcích, aby se nenávist a svár, neúcta a strach změnily ve smíření a lásku.

aby obraz dosahoval až na podlahu kazatelny, aby se kázající farář symbolicky stal členem společenství večere Páně na obraze a aby se při večeři Páně kruh účastníků opticky propojil s večeří na obraze. Hned jsme vyrazili do Korunní 60 stěnu přeměřit a zjistili, že skutečně ti, kdo prázdná štuková zrcadla zaměřovali, udělali chybu. Do instalace zbýval pouze necelý týden a tatínek prožil dvě bezesné noci, kdy přemýšlel, jak koncepci zachránit. Bylo nutné narychlo obstarat desku, kterou jsme obraz nastavili a tatínek domaloval spodní figuru, do které zakomponoval motiv Návratu marnotratného syna. Tím opticky i teologicky obraz zcela doladil. Zajímavostí je, že obrazy jsou malovány na kvalitním plátně dovezeném z Německa; nepochybně „vyšším řízením“ ho v roli zůstal malý zbytek, který ale zázračně na milimetr odpovídal prodlužované části obrazu – tuším cca 90cm. A konečně zmíním i nádhernou atmosféru při odhalení Vinohradského cyklu na velikonoce roku 2000.

Ale zpět k Noci kostelů. U nás ve Vršovcích, pro zajímavost, sázíme na relativní jednoduchost programu, který se skládá ze tří částí: 1. Vernisáž výstavy (součástí je např. hudební vložka, příp. přednes básní a po vernisáži nezbytné občerstvení). 2. Divadlo (většinou hraje Motýlí divadelní společnost – doporučuji). 3. Koncert (jazz nebo gospely). Našeho programu se pravidelně účastní celkem cca 120 – 150 lidí, což je samozřejmě méně

než u Vás, ale vzhledem k velikosti našeho sboru a jeho zastrčenosti nejen do ústraní, ale i pod zem, je to překvapivě hodně. A řada lidí se natěšeně každoročně vrací...

Protože jsem zatím vždy byl ve vršovickém kostele nějak zaangažován, nemohl jsem obejít kostely jiné. Tento rok jsem bratrovi na vernisáži přednášel jednu delší báseň a pak jsem hned pospíchal povídat k Vám. Vy jste měli skutečně bohatý program a veliký zájem o návštěvu vinohradského kostela mne velice příjemně překvapil. Takové množství lidí jsem vskutku nečekal. Bylo by milé, kdyby to nebylo jen jednou za rok...

Smekám před těmi, kteří Noc kostelů na Vinohradech organizovali a osobně zajišťovali, a jak bezvadně se jim vše vydařilo. A při tom nemohu nezmínit dva zážitky. Prvním z nich byla osoba mladičkého gentlemana – syna Vaší milé sborové sestry Jarmily Raisové, který zaujatě poslouchal výklad a pak mi před kostelem plným lidí přirozeně a nebojácně kladl bezprostřední, naprosto vyspělé věcné dotazy ohledně tatínkových obrazů. Druhým byl koncert Canti di Praga. V bezvadné akustice Vašeho kostela to byla skutečná lahůdka pro uši a především pro duši! Ještě jednou děkuje, vše dobré přeje a srdečné pozdravení z Vršovic posílá

Ondřej Rada

vat lidi ke službě? Má a já vám řeknu kvůli komu: kvůli nám samotným. Kdy jindy se zmobilizuje takové množství bratrů a sester, aby společnými silami nacvičili písně, upekli koláče, připravili občerstvení, namalovali obrazy, přestěhovali stoly a židle, než právě ten jeden večer – při Noci kostelů, kdy je každá ruka ku pomoci dobrá. Kdy jindy napínáme všechny síly, abychom předvedli, co je u nás dobrého, zajímavého, hodného pozornosti? Při těch všech přípravách se buduje naše společenství, naše vztahy a lépe se poznáváme. Zlatým hřebem letošní Noci kostelů bylo pro mne společné posezení v hospodě/kavárně a zhodnocení celé akce nad pivem/kofolou/vínem. Zde se hodí poděkovat všem, kteří se jakkoli podíleli na letošní Noci kostelů a povzbudit ostatní, aby se příště také přidali. A na to přivádění lidí do církve máme všechny ostatní noci a dny a večery a rána a dopoledne a odpoledne až do příští Noci kostelů. Tak se snažme. . .

Filip Krupička

A nakonec dopis pro nás všechny. . .

Milé sestry a milí bratři z Vinohrad, chci Vám poděkovat za pozvání povídat o obrazech mého tatínka Miroslava Rady, které jsou s Vámi už 12 let. Při té příležitosti bych také zvláště moc rád poděkoval všem, kteří se zabývali osvětlením čelní stěny, především sestře Zuzaně Bruknerové, jejímu manželovi a sestře Janě Šarounové, Buchtám a loutkám za zapůjčení reflektorů a za dobrou vůli Pavlovi Coufalovi. Bez tohoto osvětlení by totiž o obrazech nemělo smysl povídat, což byste si uvědomili teprve v momentě, kdy bychom přidavné reflektory vypnuli. . .

Povídat o tatínkových obrazech je pro mne vždy potěšením. Zvláště o těch vinohradských, protože jsem směl být svědkem jejich vzniku – v té době jsem totiž už k tatínkovi do ateliéru chodil denně malovat na svých vlastních obrazech. A tak si dovolím ještě maličko zavzpomínat. Pomáhal jsem mu lepit plátno na desky, na kterých jsou obrazy Vinohradského cyklu namalovány nebo ty těžké obrazy v ateliéru přesouvat, jak zrovna potřeboval. Sestavoval jsem mu lešeníčko a vymačkával na paletu barvy, aby z něho nemusel každou chvíli slézat (už mu tehdy bylo přes sedmdesát let). Nezapomenutelným zážitkem bylo vidět, s jakou jistotou a virtuositou klade barvu na plátno štětcem či špachtlí, jak jednotlivá místa chutně promalovává a jaké proměny barevné i prostorové obrazy doznávají po vrstvách různobarevných lazur. Dalším nezapomenutelným zážitkem pro mne byla i instalace obrazů, které jsme snosili z ateliéru do kostela jen ve třech – bratr Ing. Miroslav Špaček ze sousedního architektonického ateliéru, který vymýšlel i zavěšení obrazů, můj bratr Vojtěch a já. Středový obraz, po smontování jednotlivých dílů v kostele, váží cca 250 kg. Zvedalo nás ho a na své místo umísťovalo asi osm a málem se to nepodařilo – při jeho výšce 6,60m byl skoro k neunesení. . .

Tomu ale předcházela výroba katalogu, který jsem včetně obálky graficky upravoval a poté hlídal jeho tisk přímo v tiskárně. Katalog musel být hotový dříve, než se obrazy věšely. A díky tomu, jsem při „virtuálním“ smontování nafocených obrazů a prázdného interiéru kostela v počítači zjistil, že hlavní obraz dosahuje pouze po okraj kazatelny. Tatínkův záměr ale od prvopočátku byl,

Proměňuj, prosíme, bolest v naději a prázdnotu duší v pokoj.

Byli jsme pokřtěni v Tvém Duchu, a proto Tě chceme se všemi dnes pokřtěnými oslavovat a radovat se z bohatství darů, které dáváš každému člověku.

Prosíme Tě, veď nás, abychom je

moudře rozvíjeli a dovedli sloužit všude tam, kam nás posíláš.

Prosíme Tě, ať Tvůj Duch posiluje slabé a znavené a žehnej nám, když chceme naše společenství otevírat poutníkům a hledajícím.

Amen

Noc kostelů 2012

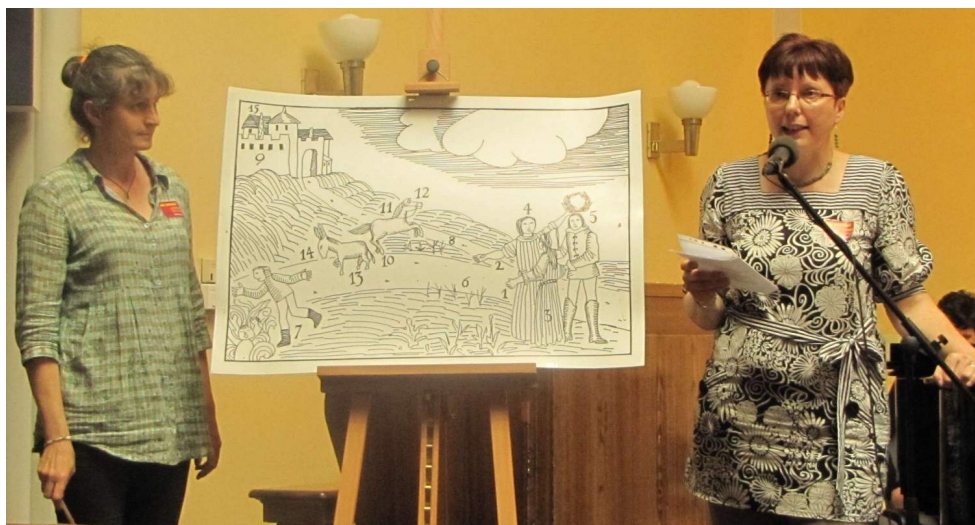

Letos již podruhé se náš sbor účastnil Noci kostelů. Program měla na starosti Helena Wernischová, která s týmem spolupracovníků připravila více než pětihodinový „maratón“. Co v něm náš sbor veřejnosti nabídl, shrnuje následující příspěvek.

Do evangelického sboru na Vinohradech v Korunní 60 se letos povedlo přilákat čtyřikrát víc návštěvníků než vloni (460). Zájem byl veliký zřejmě i kvůli dobře sestavenému programu s účastí dětí a pro děti a také kvůli delšímu času celé akce. Bohatě byla navštívena pohádka souboru Buchtý a loutky, hodně zájemců si poslechlo výklad o obrazech M. Rady a třetím vrcholem ve-

čera byl koncert zpěváků duchovní hudby Canti di Praga. Krátké přestávky využili návštěvníci k občerstvení, rozhovorům, prohlídce vystavených biblí i dětských výtvarných prací ve vestibulu, kde byly po celý večer promítány fotografie z nejrůznějších sborových aktivit. Místní pěvecký kroužek dvakrát zazpíval lidové duchovní písně, byly představeny také varhany s ukázkami jednotlivých rejstříků. . . Děti si mohly v sakristii malovat a hrát, aby rodiče mohli v klidu sledovat program. . . Několik výstavních panelů a krátká promluva byly věnovány jako poděkování pracovníkům Linky bezpečí. Ještě ve 23 hodin se objevovali noví a noví zájemci.

Ester Čašková

A jaké dojmy měla po skončení akce hlavní organizátorka?

Program pro Noc kostelů jsem začala vymýšlet a připravovat již od února, tedy s velkým předstihem, protože jsem chtěla, aby se akce blížila profesionální úrovni, i když na dobrovolnické bázi, a nebyla jen nějakým ne příliš voňavým církevním „eintopfem“. Šla jsem do toho nejen proto, že jsem přesvědčena o smysluplnosti takové akce, ale neméně s vědomím, že se mohu naprosto spolehnout na některé spolupracovnice – Zuzku, Jarmilu a Ester Sl. a další, kteří ustojí i můj tlak na výkon a včasné dodržení termínů. Doufám, že pokud jsem tlak někdy poněkud přehnal, výsledek akce spíše přesvědčil o tom, že to stálo za to. Oceňuji tady zvláště výkon Jirkův a celé rodiny Krupičkovy. Potvrdila se naše očekávání, že divadelní soubor B+L „potáhne“ zájemce. Považuji za šťastné, že v publiku byly překonány i některé multietnické či kulturní bariéry, ostatně i v tom je otevřenost křesťanského společenství.

Osobně přiznávám, že mi občas tekly nervy nad tím, jak propojení místních dětí s instinkty bouřící šluknovskou mládeží dopadne. Stejným nebo možná ještě větším stresem byl přímý televizní přenos, který se nakonec konal podle zcela jiného scénáře, než bylo domluveno, a ani nevím, jak nakonec v éteru dopadl. Sama jsem nejvíc potěšena z úspěchu dětské části, i ti hádaví skřítkci se nakonec před publikem drželi až moc ukázněně, což se při zkouškách rozhodně nedělo. Již večer jsem zaznamenala některé pozitivní ohlasy a také pan ředitel Linky bezpečí, který přišel inkognito zkontrolovat své zaměstnance, si naši část velmi pochvaloval. Sama jsem se mohla potěšit a také nabrat síly při krásném zpěvu Canti di Praga, večerní „brainstorming“ v Kafárně náš společný úspěch korunoval. Co se týče budoucnosti – některé části programu je možné recyklovat (představení varhan, obrazů, koncert), jiné je třeba vymyslet, připravit, sehnat lidi a dotáhnout do vítězného konce. Přeji vino-

hradskému sboru hojně Boží požehnání.

Helena Wernischová

PS: Nemůžu zapomenout na vydatně a chutně prostřený SVÁTEČNÍ stůl sester z KS!

Další dva příspěvky jsou od aktivních účastníků akce.

Přípravy na letošní Noc kostelů byly dlouhé a náročné, ovšem jak se ukázalo, stálo to za to! Velký dík patří Heleně, která svou kreativitou, organizačními i improvizativními schopnostmi dovedla přípravy až do konce.

Kdo přišel 1.června do našeho sboru, mohl vskutku zasednout a vychutnat si obrazně i doslova „Svátečně prostřený stůl“, jak byl program nazván. Pro každého bylo nachystáno něco „dobrého“. Děti si s chutí zahrály v Tulení škole, aby si potom smlsly na pohádce O neposlušných kůzlátkách. Starší návštěvníci si mohli vychutnat zajímavé povídání o obrazech bratra M. Rady nebo krásné zpívání Canti di Praga. Byl to pěkný večer, namíchaný ze samých dobrot, po kterém bylo alespoň mně a Jakubovi báječně.

Jarmila Raisová

Již podruhé jsem pomáhal na Noci kostelů a to mne dovedlo k zamyšlení, proč se vlastně této akce jako sbor účastníme. Je to proto, abychom do sboru přilákali nevěřící? Je to proto, abychom ukázali světu, že jsme „normální“? Pokud to děláme z těchto pohnutek, pak jsme se minuli cíle. Nemyslím si, že by loni přibyl někdo do sboru na základě toho, že by nás o Noci kostelů navštívil. Třeba to letos bude lepší. A to, že jsme „normální“? O tom snad nikdo z návštěvníků, bohudík nebo možná spíš bohužel, nepochybuje.

Téměř celou dobu jsem strávil v Šalomounově sloupoví a vítal přicházející. Někteří přibíhali a jejich první otázka zněla: „Mohu dostat razítko?“ – „Pochopitelně, pokračujte dál, támhleta slečna Vám ho dá,“ ukazoval jsem směrem do kostela. Jiní se ptali, jestli už začaly Buchtý a loutky. Další spěchali na koncert Canti di Praga. Přišlo i několik lidí, kteří se zajímali o historii kostela, případně o obrazy. Většina lidí přicházela klidně, nikam se nehnala a stejně tak i odcházela. Nevím, jak na tom byli ostatní organizátoři, jestli jim někdo položil otázku typu: „Proč věříte v Boha?“ nebo „Jaká je vaše víra?“ nebo „Co mám dělat pro své spasení?“ nebo „Je nějaký důvod chodit do kostela i dnes?“ Opravdu by mne zajímalo, jestli se alespoň jeden návštěvník na něco podobného kohokoliv z nás zeptal.

Připadá mi, že Noc kostelů asi není určena pro přivádění lidí do církve. Je to spíš obdoba Muzejní noci, kdy lidé jeden večer v roce zdarma vtrhnou do muzeí a galerií, proběhnou expozice a spěchají zase do dalšího muzea – aby toho co nejvíc stihli. Lidé o Noci kostelů tedy navštěvují kostely, aby se podívali na interiér, poslechli koncert, prohlédli kryptu, poznali historii kostela, aby viděli místa, kam se běžně nedostanou. Nechodí proto, aby se zajímali o věci života a smrti. A to je podstatně důležitější než to, že uslyším varhanní koncert. Nevidím z toho východisko. I kdyby se u nás konal koncert Olympiků a Barbora Špotáková by ve 21:30 přehodila kostel oštěpem, asi by se lidé přišli podívat jen na ně. A potom by zase odešli. A přišli by zase napřesrok – na další Noc kostelů.

Má tedy smysl účastnit se Noci kostelů? Má smysl se nervovat s přípravami, aby vše klaplo? Má smysl přemlou-